

متن پرسش

سلام حضرت استاد: خسته نباشید. یکی از خواسته های فطری ما کسب علم و دانش است. کسی که خداوند به او استعداد های زیادی داده اعم از هنر و حافظه قوی و فهم فلسفی و عرفانی و ریاضی و ... و می تواند با برنامه ریزی و وصل به حق، ذوالفنون شود (مثل علامه حسن زاده) ولی با بطالت و بی برنامه گی و تنبلی فقط در یک حوزه متخصص شود یا در هیچ حوزه ای نشود، دیر یا زود فریاد نارضایتی فطرت در دنیا بلند می شود و منشا برخی افسردگی ها، همین جواب ندادن به استعدادهاست و در قیامت هم مثل استعداد های عرفانی جای خالی این استعدادها ولو دانشمندی در علوم پایه باشد را می بیند و حسرت می خورد و حسرت نداشتن مقامات علمی را می خورد. درست است در آنجا شیمی و خطاطی و زبان انگلیسی و ... به درد نمی خورد ولی ملکه اینها را با خود آنجا می برد و از این ملکه خیلی کار برمی آید. (همانطور که علامه مجتهد در طب قدیم و ریاضی و نجوم و ... هستند) ولی این نارضایتی صادق فطرت با نارضایتی کاذب غریزه که طلب علم برای مدرک و شهرت و مقام و ثروت باشد خیلی متفاوت است و شما، غصه نخوردن برای مدرک و اینکه آن را دنیا می دانید قسم دوم است نه اول و باید دقت کرد. اگر این استنباط من از فرمایشات شما درست باشد خیلی ها با کوتاهی در استعدادها، قیامت حسرت خواهند خورد. درست فهمیده ام درس را استاد؟ می خواهم مقاله ای تنظیم کنم بیخشید استاد که همه نوع سوال ساده ای می پرسم. سپاس بسیار از این همه لطف شما در تحمل من.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نکات خوبی می فرمایید. منتها عنایت بفرمایید در قیامت که شرایط «إِلَيْهِ رَاجِعُونَ» است و رجوع إلى الله در میان است، ما از نداشتن علوم و ملکاتی در حسرت هستیم که در این رجوع باید به ما کمک کند و از نوع علم و عمل را کم داریم. موفق باشید